

Csang-vej fényei

Csang-vej, vezér, utak igazgatója,

ránk vigyázó, mindentudó, szélfogó,

kalóz-ködökkel álcázott hajó –

mintha holt anyánk küldte volna, *onnan*,

irányítani sorsunk titokban,

felvigyázni, nagy madárrajokban,

hol gyémántos fény van és szárnyzuhogás van;

ember és szárny: álom él a házban.

Holott sosem kértünk ily kitüntetést –

tudni: *rögtön* fejünk felett kezdődik az ég,

ahol hajunk szála véget ér –,

se bátorítást a hosszú út előtt.

Így szólt Csang-vej: Ott kezdődik a köd,

ahol elfelejtik a templomépítőt,

ki földet s eget tornyával összeköt,

vagyis hát embermindenek fölött;

hökkent császárok bámulatára

titkos jeleket vés A Ház Homlokára...

Ember, asszony – értjük, akik itt beléptünk.

Csang-vej üzenete fényesíti lelkünk.

Csang-vej, aki-senki,

aki nem tudjuk, ki,

előlvalóságát nemléttel jelenti.

Fordítja hajónk, emeli, ejti,

míg toporgunk, várunk ebbe' a jelenbe' –

mintha ő maga csak *volt-volna*,

sose *lenne*.

Jó lesz feltétlen bízni benne.

Fogadó

Öregek szavát elhinni kockázatos.

A történetek szereplői ránk rontanak.

Kézzel érinthető kitalált személyek.

Egész világuk nagy non-fikció:

„Nincs hátra-arc! Mert AZOK mindig

látni szeretnék a hátunk közepét.

Se balra-át! Se jobbra-át!

Ha eljön az idő.”

Gyanúsak a szelíd nagyapák.

Háborúkról hadonásznak rákvörösen,

vérzivataros csatamezőkről,

hol elvesztek a vitéz férfiak.

S mi így beszélünk, satnya utódok,

kikben mindig esik az eső:

– Ha ez így volt, tisztelettel,

ti magatok

mit kerestek itt?